

Dr Robert A. Peterson, Kościół i rzeczy ostateczne, sesja 6, Ludzie Boga w Starym Testamencie, Zadośćuczynienie, Kult, Ziemia, Proroctwo i Mesjasz

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doktryny Kościoła i Rzeczy Ostateczne. To jest sesja 6, Lud Boży w Starym Testamencie, Zadośćuczynienie, Kult, Ziemia, Proroctwo i Mesjasz.

Dochodzimy do trzeciego podtytułu pod Lud Boży i Zadośćuczynienie.

Pierwszą z nich były Ofiary lewickie. Drugą był Dzień Pojednania w Księdze Kapłańskiej 16. Trzecim podtytułem pod Ludem Bożym i Pojednaniem jest Sługa Ofiary Pańskiej w Księdze Izajasza 53:10. Najdłuższy fragment Starego Testamentu o odkupieńczej śmierci Mesjasza to Księga Izajasza 52:13 do 53:12, czwarta pieśń sługi, która przedstawia jego straszne cierpienie.

W tym celu zobacz 52:14 i 53:7. Chociaż fragment zawiera kilka tematów zadośćuczynienia, tutaj skupiamy się na tym ofiarniczym. Werset 7 może na to wskazywać, gdy mówi: On był uciśniony, był udręczany, a jednak nie otworzył ust swoich, jak baranek prowadzony na rzeź i jak owca, która milczy przed tymi, którzy ją strzygą, tak On nie otworzył ust swoich. To może wskazywać na Chrystusa jako ofiarę.

Jednakże werset 10 wyraźnie przedstawia jego śmierć w kategoriach ofiarnych. A jednak wolą Pana było go zmiążyć i On go zmartwił. Gdy jego dusza złoży ofiarę za winę, ujrzy swoje potomstwo, przedłuży swoje dni, a wola Pana spełni się w jego ręku.

Wiersz 11. Chociaż sprawiedliwy sługa Pana był bez grzechu, werset 9, wolą Pana było go zmiążyć, werset 10. Jak możemy wyjaśnić, że Pan zmiążył, w kontekście ukarania, swojego sprawiedliwego sługę, który nie zgrzeszył? Był; nie dopuścił się przemocy, werset 9, a w jego ustach nie było podstępu.

Brzmi to tak, jakby Bóg był niesprawiedliwy, co jest oczywiście nie do pomyślenia. W przedwiersze wydaje się to niesprawiedliwe wobec Boga, co jest absurdalne. Dwa fakty rozplątują ten węzeł.

Po pierwsze, sługa ofiarował się dobrowolnie, nie pod przymusem. W wersecie 12 wylał swoją duszę na śmierć. Chciał umrzeć.

Po drugie, co najważniejsze, cierpienie sługi było substytucyjne. Widzimy to w wersetach 5 i 6, 8, 11 i 12. Izajasz łączy cierpienia sługi z ofiarą winy lub zadośćuczynieniem z Księgi Kapłańskiej 5. Werset 10 mówi, że gdy jego dusza złoży ofiarę za winę, ujrzy swoje potomstwo, przedłuży swoje dni, a wola Pana spełni się w jego ręku.

Peter Gentry rozwija tę ideę, cytując, że użycie terminu *asham* jest znaczące. Ofiara za winę: życie sługi jest ofiarowane jako ofiara za winę lub zadośćuczynienie, a nie ofiara całopalna lub oczyszczająca, która przekreśla grzech. Po pierwsze, ta ofiara podkreśla dokonanie rekompensaty lub zadośćuczynienia za złamanie wiary lub wykroczenie.

Izrael wyjaśnia tutaj, a Izajasz wyjaśnia tutaj, w jaki sposób zadośćuczynienie jest dokonywane Bogu za niełojalność Izraela wobec przymierza. Po drugie, ta ofiara zapewnia zadośćuczynienie za każdy rodzaj grzechu, czy to nieumyślnego, czy umyślnego. Dlatego Izajasz w 54.1 do 55:13 może wykazać, że śmierć sługi jest podstawą odpuszczenia grzechów, nie tylko dla Izraela, ale także dla wszystkich narodów.

Peter Gentry, cytat, artykuł o zadośćuczynieniu w czwartej pieśni sługi Izajasza w *Southern Baptist Journal of Theology*, tom 11, lato 2007, który pochodził ze strony 36. Harry Orlinsky, wybitny żydowski uczony, odrzuca tę egzegezę, cytując, że byłoby największą niesprawiedliwością ze wszystkich, niczym innym jak bluźnierstwem, gdyby bezbożni zostali oszczędzeni przed karą kosztem przestrzegających prawa. Nigdzie w Biblii hebrajskiej nikt nie głosił takiej doktryny, która zastąpiłaby przymierze, wykrzyknik, który zezwalał na składanie ofiar niewinnych zamiast i jako akceptowalny substytut winnych.

Harry M. Orlinsky, tak zwany sługa Pana i cierpiący sługa w Drugim Izajaszu, w *Studies in the Second Part of the Book of Isaiah*, Brill, 1967, strona 68, cytowany przez Alana Gomesa, *Atonement in Isaiah 53 in the Glory of the Atonement*, z którego zacytuję dalej. Z szacunkiem nie zgadzam się z Orlinskym. W jednym miejscu Biblia hebrajska naucza, że Mesjasz dokona karnego, zastępczego zadośćuczynienia.

Tutaj, w Izajasza 53:10, Alan Groves się zgadza. Izajasz 53, cytuję Grovesa, używa zatem języka ponoszenia winy w wyjątkowy i niezwykle sposób. Dla sługi ponoszenie winy oznacza dokonanie zadośćuczynienia.

Właśnie poprzez objawienie niezwyklej natury oczyszczenia, o którym mówił Izajasz, proroctwo wnosi swój najbardziej charakterystyczny wkład w historię odkupienia. Tora nie знаła żadnego zadośćuczynienia, które wytworzyłoby powszechne i trwałe oczyszczenie przewidziane w Izajaszu. Zamiast tego miałoby ono zostać dokonane przez coś nowego, Izajasz 48:7, zdumiewające cierpienie jednego prawego Izraelity, Izajasz 52:13 do 53:12, który poniósł grzechy innych.

I znowu, to Groves, Atonement in Isaiah, strony 87 do 89. Stary Testament jest centralnym tłem śmierci Jezusa jako ofiary w Nowym Testamencie. Ale tylko Izajasz przepowiada dzieło odkupienia Mesjasza w kategoriach ofiarniczych.

Również, jak dalej czytamy w Izajasza 53:10, wywyższenie nastąpi po upokorzeniu syna. Cytuję, ujrzy swoje potomstwo, przedłuży swoje dni, wola Pana spełni się w jego ręku, Izajasz 53, 10, ku końcowi. Tutaj pieśń przewiduje zmartwychwstanie sługi, gdy pokazuje, że żyje po śmierci.

Więcej na ten temat można przeczytać w komentarzu Aleca Motyera do Księgi Izajasza, 440 i 441. Tylko starożytny Izrael znał Jahwe i przebaczenie grzechów, jakie zapewniał poprzez swój system ofiar. Wierzący Izraelici byli ludźmi, którzy znali Pana, których grzechy zostały odkupione i którzy wyczekiwali, choćby mgliście i z daleka, dnia, w którym sługa Pana Izajasza dokona ostatecznego zadośćuczynienia za grzech.

Przechodzimy do następnego nagłówka ludu Bożego w Starym Testamencie, a mianowicie ludu Bożego i czci. Cześć Izraela jest odrębna. Odróżnia ich od innych ludzi, ponieważ nie jest to tylko cześć Jahwe; jest to cześć nakazana szczegółowo przez Jahwe.

Ta kategoria wypływa z poprzednich. Ponieważ Bóg zawarł przymierze z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem, jego lud miał go czcić, Księga Rodzaju 12:1 do 8. Ponieważ Bóg wybrał Izraela ze wszystkich narodów, jego lud miał go czcić, Księga Powtórzonego Prawa 10:12 do 22. Ponieważ Bóg odkupił Izraela z niewoli egipskiej, jego lud miał go czcić, Księga Wyjścia 15:1 do 21.

Ponieważ charakter Boga ukształtował tożsamość Izraela, jego lud miał, wiesz co, Psalm 145. Ponieważ Bóg dał Izraelowi kult ofiarny i zadośćuczynienie, jego lud miał go czcić, Wyjścia 29:43 do 46. Bóg wszedł w wyłączną relację ze swoim ludem ze Starego Testamentu.

On zawarł przymierze, wybrał, odkupił, objawił swój charakter i dokonał zadośćuczynienia tylko dla nich. W rezultacie jego lud miał czcić jego i tylko jego. Ich tożsamość była związana z czcią dla Jahwe, wzywaniem imienia Pana.

Wielu wskazuje na Księgę Rodzaju 4:26 jako pierwszą wzmiankę o czci w Piśmie Świętym. Przy narodzinach syna Seta, Enosza, dowiadujemy się, cytuję, że w tym czasie ludzie zaczęli wzywać imienia Pana, jak powiedziano w Księdze Rodzaju 4:26. Jack Collins informuje nas, cytuję, że hebrajski idiom wzywać imienia bóstwa oznacza wzywać to bóstwo w czci bez podkreślania konkretnego imienia, którym czciciel wzywa bóstwo. Wzywianie imienia Pana pojawia się gdzie indziej w Księdze Rodzaju, 12:8, 13:4, 21:33, 26:25. Jeszcze raz, 12:8, 13:4, 21:33, 26:25, gdzie jest powiązane z ołtarzami i publicznym kultem.

Tak więc Genesis 4:26 opisuje, cytuję, pochodzenie regularnego kultu Bożego. Collins, Genesis 1-4, komentarz językowy, literacki i teologiczny, PNR, cytując Gordona Wenhama, to jest nazwa, którą chciałem znaleźć, *Genesis 1-15*, Word Biblical Commentary, strona 116. Dziesięć przykazań.

W preambule przykazań Bóg zidentyfikował się jako Odkupiciel Izraela. Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej, z miejsca niewoli. Pierwsze przykazanie Boga brzmiało: Nie będziesz miał innych bogów oprócz mnie, Wyjścia 23.

Drugi zabraniał tworzenia i czczenia bożków. Nie kłaniaj się im w uwielbieniu. Nie służ im.

Bo Ja, Pan, twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym, Wyjścia 20, werset 5. Po ostrzeżeniu przed swoim gniewem na buntowników, Bóg deklaruje swoją wierną miłość tysiącowi pokoleń tych, którzy go kochają i są mu posłuszni, werset 6. House podkreśla znaczenie Dziesięciu Przykazań w tym względzie, cytat, Bóg ogłasza wszystkie inne bóstwa nieważnymi i nakazuje wyłączną cześć dla siebie, Wyjścia 20:1-11, Paul House, *Old Testament Theology*, strona 88. Święta Izraela. Księga Kapłańska 23 opisuje, cytat, wyznaczone święta Pana, werset 2. Sabat, Pascha, pierwociny, tygodnie, trąby, dzień pojednania i szałas, wersety 3-36.

Izraelici mieli składać ofiary Panu w tych okazjach. Jednak ustanowione przez Boga święta Izraela skupiały się na czci i dziękczynieniu Bogu. Ludzie składali ofiary, ale uwaga skupiała się na samym Bogu.

Aby przytoczyć trzy przykłady, Pascha upamiętniała Exodus. Namioty upamiętniały, jak Bóg podtrzymywał swój lud na pustyni. Później Purim upamiętniał wyzwolenie Żydów spod śmiertelnego spisku Hamana, Estera 9, 27-28.

Przybytek i świątynia. Nadal mamy do czynienia z uwielbieniem Boga; uwielbienie Boga Izraela definiuje lud Boży w Starym Testamencie. Przybytek i świątynia.

Bóg nakazał Mojżeszowi, aby zbudował przybytek według niebiańskiego wzoru, Wyjścia 25:9, Hebrajczyków 8:5. Aby Bóg mógł zamieszkać pośród swego ludu. Cytat, mają uczynić dla mnie świątynię, abym mógł zamieszkać pośród nich, Wyjścia 25:8 i 29:45.

Przybytek był przenośnym miejscem kultu, używanym do czasu, aż król Salomon zbudował świątynię. W przybytku kult był wykonywany na polecenie Boga za pomocą ofiary ze zwierząt, kulminacją był coroczny dzień pojednania, jak widzieliśmy. Kiedy przybytek został ukończony, Bóg potwierdził, że zamieszka ze swoim ludem, napełniając przybytek swoją chwałą, obłokiem, tak że nawet Mojżesz nie mógł wejść, jak również widzieliśmy, Wyjścia 40:33-35.

Kult Boga rozkwitł pod przewodnictwem króla Dawida, muzyka i autora piosenek. Wyzaczył on ponad 10% Lewitów do służby w świątyni, a 4000 będzie składało chwałę Panu na instrumentach, które uczyniłem dla chwały, 1 Kronik 23 :5. Bóg uczynił muzykę ważną częścią kultu Starego Testamentu, w tym chóry i muzykę instrumentalną.

Uczeni uważają hymny, które są pełne uwielbienia Boga, za kluczowy gatunek Psalmów. Porównaj Tremper Longman, *How to Read the Psalms* , strony 24-26. Chociaż Bóg zabronił Dawidowi budowy świątyni, przed śmiercią poczynił szeroko zakrojone przygotowania do jej budowy, 1 Kronik 22:5 i 14.

Świątynia miała być, cytuję, sanktuarium Pana Boga, werset 19. Kiedy świątynia została ukończona, została poświęcona, a Salomon modlił się pokornie, uznając niesamowitość zamieszkania Boga na ziemi w świątyni, 2 Kronik 6:18. Następnie wydarzył się cud przypominający przybytek, cytuję, gdy tylko Salomon skończył modlitwę, ogień spadł z nieba i pochłoniął ofiarę całopalną i ofiary, a chwała Pana wypełniła świątynię.

A kapłan nie mógł wejść do domu Pańskiego, bo chwała Pańska napełniła dom Pański. A gdy cały lud izraelski ujrzał zstępujący ogień i chwałę Bożą w świątyni, pokłonili się twarzą do ziemi na posadzkę i oddali pokłon, i dziękowali Panu, mówiąc: Bo jest dobry, bo na wieki trwa Jego łaskawość. 2 Kronik 7:1-3.

Inne starożytne ludy Bliskiego Wschodu miały świątynie poświęcone swoim bogom, większość z nich je miała, ale żaden nie zbudował przybytku i świątyni według słowa żywego i prawdziwego Boga, stwórcy niebios i ziemi. Żaden z nich nie był świadkiem chwały Boga, napełniając budowlę kultu podczas jej poświęcenia, tak że żaden człowiek nie mógł do niej wejść, i żaden z nich nie był zdefiniowany przez kult Jahwe, który wyzwolił swój lud z niewoli egipskiej i zawarł z nim przymierza przez Abrahama, Mojżesza i Dawida. Lud Boży Starego Testamentu miał być znany jako lud, który czcił Pana, swojego Boga.

Ubolewamy, że nie często dorastali do tego szczytu. Następny nagłówek: lud Boży i ziemia. Od początku Bóg planował dać swojemu ludowi ziemię, Ogród Eden, ziemię obiecaną, a ostatecznie nowe niebo i nową ziemię.

W ten sposób utożsamił swój lud z ziemią, Edenem, i potopem. Zaopatrzenie Boże dla jego ludu obejmowało ziemię. Bóg stworzył Adama i Ewę i umieścił ich w ziemi, Ogrodzie Eden.

Rodzaju 2 :8 i 2:15. Za czasów Noego, z powodu szerzącego się powszechnego zła, Bóg sprowadził wielki potop i, cytuję, zgładził wszystkie żywe istoty, które były na powierzchni ziemi, cytuję, szczególnie złą ludzkość. Rodzaju 7:23.

Bóg oszczędził tylko Noego i jego rodzinę. Po oczyszczeniu ziemi w potopie, Bóg obiecał Noemu, że ustanawiam moje przymierze z tobą i nigdy więcej żadne stworzenie nie zostanie zmiecione przez wody potopu. Nigdy więcej nie będzie potopu, który zniszczyłby ziemię.

Genesis 9:11. Boża obietnica dana Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Pan ukazał się Abrahamowi w Ur i obiecał mu wielki naród, wielkie imię, że będzie błogosławieństwem dla innych i że Bóg będzie błogosławił, cytuję, wszystkie narody na ziemi przez niego.

Rodzaju 12:2 i 3. Ale najpierw Bóg powiedział mu: Wyjdź ze swojej ziemi, od swoich krewnych i z domu swojego ojca do ziemi, którą ci pokażę. Rodzaju 12:1. Rodzaju 12:3 nie mówi o wszystkich narodach ziemi.

Mówi się, że wszystkie rodziny ziemi. Później w Księdze Rodzaju 22 jest mowa o wszystkich narodach ziemi. Pan powtórzył swoją obietnicę ziemi daną synowi Abrahama, Izaakowi.

Rodzaju 26:3-4 i jego wnukowi Jakubowi. Rodzaju 28:4-13. Nie weszli do ziemi obiecanej, ale zaufali obietnicy Boga co do tego, czego nie mogli zobaczyć.

List do Hebrajczyków przedstawia wizję Abrahama jeszcze dalej. Cytat: oczekiwał miasta, które ma fundamenty, których budowniczym i twórcą jest Bóg. List do Hebrajczyków 11-10.

To znaczy, ostatecznie Abraham niejasno, z daleka, wyczekiwał nowego nieba i nowej ziemi. Podboju pod Jozuem. Chociaż Izraelici nie posłuchali Boga i musieli wędrować po pustyni przez 40 lat, ostatecznie ich dzieci weszły do ziemi obiecanej pod Jozuem.

Bóg przypominał mu słowa Mojżesza. Cytat, pamiętaj, co Mojżesz, sługa Pana, nakazał ci, gdy powiedział, że Pan da ci odpoczynek. On da ci tę ziemię.

Jozuego 1-13. Ludzie stoczyli świętą wojnę i dzięki łasce i mocy Boga podbili znaczną część kraju, ale nie posłuchali Pana w pełni i pozwolili żyć niektórym Kananejczykom. Niemniej jednak, z perspektywy Boga, cytuję, Pan dał Izraelowi całą ziemię, którą przysiągł dać ich przodkom, a oni wzięli ją w posiadanie i osiedlili się tam.

To jest cytat. Pan dał im odpoczynek zewsząd, zgodnie ze wszystkim, co przysiągł ich przodkom. Żaden z ich wrogów nie mógł się im oprzeć, bo Pan wydał im wszystkich ich wrogów.

Żadna z dobrych obietnic, które Pan złożył domowi Izraela, nie zawiodła. Wszystko się spełniło. Jozuego 21:43-45.

Królestwo zostało zjednoczone, podzielone i wygnane. Od początku Bóg zaplanował, że jego lud będzie żył w swojej ziemi, rządzony przez króla, który będzie rządził pod Bogiem. Księga Rodzaju 49-8-10.

Berło nie opuści Judy. Powtórzonego Prawa 17:14-20. Bóg nie pochwałiał odrzucenia Go przez Izraelitów jako króla i chęci bycia królem jak wszystkie inne narody.

1 Samuela 8:7. W buncie lud wybrał Saula na swego pierwszego króla, człowieka nieodrodzonego, który zawiódł Boga i którego Bóg odrzucił. 1 Samuela 16:14.

Bóg mianował Dawida królem i chociaż Dawid popełnił grzechy cudzołóstwa i morderstwa, kochał i słuchał Pana, który sprawił, że jego ludowi się powodziło. Dawid podbił Jerozolimę, podporządkował sobie obce narody i scentralizował kult. Pod rządami Dawida królestwo rośnie, gdy jednoczy plemiona, pokonał Filistynów i wypełnił obietnicę ziemi daną Abrahamowi przez Boga w Księdze Rodzaju 15:18.

Syn Dawida Salomon powiększył królestwo do największych rozmiarów, włączając w to niemal cały współczesny Izrael i Palestynę oraz części zachodniej Syrii. 1 Królów 4:23-25. Niestety, po śmierci Salomona królestwo zostało podzielone na Izrael na północy z dziesięcioma plemionami, pod wodzą Jeroboama i Judę na południu z Beniaminem i Judą, pod wodzą Rehoboama, syna Salomona.

Północne królestwo było odstępcze, angażowało się w fałszywy kult i bunt przeciwko Bogu, aż do czasu, gdy Bóg zesłał je na wygnanie i niewolę w 722 r. p.n.e. pod panowaniem Asyryjczyków. 2 Królów 17:6. Południowe królestwo istniało, aż Bóg wydał je Babilończykom, którzy zniszczyli świątynię i zabrali lud do Babilonu w 586 r. p.n.e.

2 Kronik 36:17-21. Jeremiasza 25:11.

2 Kronik 36:17-21. Jeremiasza 25:11.

Powrót z niewoli i obietnica nowego przymierza. Bóg wygnał Izraelitów z ich ziemi z powodu ich grzechów, a następnie sprowadził ich z powrotem, popychając Cyrusa, króla Persji, aby umożliwić im powrót i powołując dwóch kluczowych przywódców, Ezdrasza i Nehemiasza. Ezdrasz przewodził odnowie kultu Izraela, w tym odbudowie świątyni, podczas gdy Nehemiasz przewodził odbudowie Jerozolimy, w tym jej murów.

House ma rację. Cytat, powrót grupy Ezdrasza do ziemi podkreśla potrzebę oddzielenia się resztek, aby wypełnić obietnicę ziemi Abrahama. Porównaj Genesis 12:9.

I urzeczywistniać przyrzeczenia związane z pokutą i odnową, które Bóg składa w Księdze Powtórzonego Prawa 30, 1-10. Dom, *Teologia Starego Testamentu*, strony 516-517. Przywracając swój lud do ziemi przymierza, Bóg podkreśla ich tożsamość jako ludu, który należy do ziemi, a ta, na mocy przymierza Boga, należy do nich.

Ziemia znów staje się częścią ich tożsamości. Właściwie nigdy nie przestała być częścią ich tożsamości, bo nawet w niewoli tęsknili, by ją jeszcze raz zobaczyć. Cytując Psalm 137:1-6.

Nad rzekami Babilonu, tam siedzieliśmy i płakaliśmy. Gdy wspominaliśmy Syjon, tam zawiesiliśmy nasze liry na topolach. Tam nasi jeńcy prosili nas o pieśni, a nasi dręczyciele radowali się, śpiewając nam jedną z pieśni Syjonu.

Jak możemy śpiewać pieśń Pana na obcej ziemi? Jeśli zapomnę o Jerozolimie, niech moja prawica zapomni swojej umiejętności. Niech mój język przylgnie do podniebienia, jeśli nie będę pamiętał o tobie. Jeśli nie będę wychwalał Jerozolimy jako mojej największej radości.

Psalm 137:1-6. Ponadto, jak wskazali Jeremiasz w 30:1-11, 18-22 i 32:1-44 oraz Ezechiel w 34:11-15, 36:24-28, jak wskazali Jeremiasz i Ezechiel, powrót do ziemi był wstępem do wypełnienia nowego przymierza. Nowe przymierze wskazuje nam na Jezusa Chrystusa jako pośrednika i ostatecznie na nowe niebo i ziemię dla całkowitego wypełnienia.

Odniesienia do Księgi Jeremiasza to: Jeremiasz 30, wersety 1-11, oraz wersety 18-22, Jeremiasz 32, wersety 1-44, Ezechiel 34:11-15 i Ezechiel 36:24-28.

Nowe niebiosy i nowa ziemia to nasz ostatni podtytuł pod ziemią. Nowe przymierze jest wypełnieniem przymierza Abrahama. Genesis, przepraszam, Galacjan 3:15-29, Hebrajczyków 6:13-20.

Galacjan 3:15-29, Hebrajczyków 6:13-20. Wśród innych cech spełnienia jest obietnica ziemi. Kiedy Bóg zawarł przymierze z Abrahamem, Bóg oświadczył: Dam tę ziemię twojemu potomstwu od potoku egipskiego aż do wielkiej rzeki, rzeki Eufrat, ziemię Kenitów, Kenizytów, Kadmonitów, Hetytów, Peryzytów, Refaitów, Amorytów, Kananejczyków, Girgasztów i Jebusytów.

Rodzaju 15:17-21. Jezus, pośrednik nowego przymierza, Hebrajczyków 9:15, ratyfikował je swoją śmiercią, Łukasza 22:20, i zmartwychwstaniem, Hebrajczyków 13:20. Niesamowite rezultaty dla wierzących, w tym odpuszczenie grzechów, Mateusza 26:27-28, i wieczne dziedzictwo, Hebrajczyków 9:15, i zmartwychwstanie skutkujące życiem wiecznym na nowej ziemi, 1 Koryntian 15:20-22.

Co bardziej zdumiewające, dzieło zbawienia Jezusa jest tak wspaniałe, że ratuje również ziemię od jej przekleństwa. Objawienie 22:3 mówi, że nie ma już przekleństwa. Zamiast tego Jezus pojednał nie tylko wierzących, ale także stworzenie.

Bo spodobało się Bogu, aby pełnia boskości zamieszkała w Chrystusie cieleśnie i aby przez niego pojednać wszystko ze sobą, czy to, co na ziemi, czy to, co w niebie, czyniąc pokój przez krew jego przelaną na krzyżu. Kolosan 1:19-20. Paweł naucza tej samej prawdy, tym razem w języku odkupienia.

Bo stworzenie zostało poddane marności, nie z własnej woli, ale ze względu na Tego, który je poddał, w nadziei, że i ono zostanie uwolnione z niewoli skażenia ku chwalebnej wolności dzieci Bożych. Rzymian 8:20-21. Stary Testament przewidywał tę doktrynę, ponieważ Izajasz napisał, cytuję, bo stworzę nowe niebo i nową ziemię.

Przeszłe wydarzenia nie będą wspomniane ani nie przyjdą na myśl. Wtedy cieszyć się i radujcie na wieki z tego, co Ja tworzę. Bo Ja stworzę Jerozolimę, aby była radością, a jej lud rozkoszą.

Izajasz 65:17 i 18. Jezus mówił o odrodzeniu, cytując, cytuję, gdy Syn Człowieczy zasiądzie na swoim chwalebnym tronie, mówi swoim uczniom, wy także zasiądziecie na 12 tronach, sądząc plemiona Izraela. Mateusza 19-28, New American Standard Bible.

Piotr oczekiwał tego samego cytatu, ale na podstawie jego obietnicy czekamy na nowe niebo i nową ziemię, gdzie zamieszka sprawiedliwość. 2 Piotra 3:13. Nowe przymierze osiągnie pełnię po powrocie Chrystusa, zmartwychwstaniu umarłych i sądzie ostatecznym.

Objawienie 21. Potem widziałem nowe niebo i nową ziemię, bo pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, i morza już nie ma. Widziałem też miasto święte, nowe Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przygotowane jak oblubienica przyozdobiona dla swego męża.

Potem usłyszałem donośny głos z tronu: Oto mieszkanie Boga jest z ludźmi. Będzie mieszkał z nimi.

Będą jego ludem, a sam Bóg będzie z nimi i będzie ich Bogiem. Otrze wszelką łzę z ich oczu. Śmierci już nie będzie.

Smutku, płaczu i bólu już nie będzie, bo przeminęły rzeczy panujące. Wtedy Ten, który siedział na tronie, rzekł: Oto czynię wszystko nowe. Objawienie 21 :5.

Bóg zasadzi swój lud na odnowionej ziemi na całą wieczność. Od stworzenia nieba i ziemi oraz ogrodu Eden do nowych niebios i nowej ziemi, Bóg zawsze planował, aby

jego lud był zjednoczony ciałem i duszą na ziemi, którą im da. Rzeczywiście, są jego ludem utożsamianym z jego ziemią.

Ostatnim tematem jest lud Boży, proroctwo i Mesjasz. No i mamy. Prorocy.

Pan utożsamiał swój lud ze swoimi prorokami. Byli jego ustami, które mówiły do jego ludu w jego imieniu. Bóg ostrzegł ich, aby unikali, cytuję, odrażających praktyk narodów, gdy wejdą do ziemi obiecanej, Powtórzonego Prawa 18-9.

Obejmowały one palenie dzieci jako ofiar dla bożków i praktyki mające na celu manipulowanie tak zwanymi bogami, w tym wróżenie, magię, interpretowanie znaków, rzucanie czarów i komunikowanie się ze zmarłymi w celu przewidywania przyszłości. Powtórzonego Prawa 18:10-13. Lud Boży nie powinien próbować kontaktować się z nim w ten sposób, werset 14.

Zamiast tego muszą otrzymać słowo Boże od jednego ze swoich, którego Pan pośle. Mojżesz powiedział: Pan, twój Bóg, wzbudzi ci proroka takiego jak ja spośród twoich braci. Musisz go słuchać, wersety 15 i 18.

Bóg utożsamia swój lud z prorokiem, ponieważ jest on jednym z ich własnych braci. Reprezentuje Boga przed nimi, a oni otrzymują od niego przesłanie Boga. Otrzymałem pomoc w napisaniu tej sekcji.

To popularna książka, ale chcę, żebyś o niej wiedział. Van Lees i Robert Peterson, Jezus w proroctwie, jak życie Chrystusa spełnia biblijne przewidywania. Van Lees i Robert Peterson, Jezus w proroctwie, jak życie Chrystusa spełnia biblijne przewidywania.

Będzie ponownie dostępny na Amazonie, miejmy nadzieję, za kilka miesięcy. Jego pierwotny mały wydawca zamknął sklep. Ludzie muszą słuchać proroka Boga, ponieważ powiedział: Włożę moje słowa w jego usta, Powtórzonego Prawa 18-18, a on powie im wszystko, co powiem.

Rozkazuj mu, rozkazuj mu. Bóg pociągnie do odpowiedzialności, cytuję, każdego, kto nie słucha jego słów wypowiedzianych przez jego proroka, werset 19. Fałszywi prorocy mają zostać uśmierceni, werset 20.

Ludzie potrafią odróżnić prawdziwych proroków od fałszywych, ponieważ słowa proroków Bożych spełnią się, w przeciwieństwie do słów fałszywych proroków, werset 22. Przepowiednie z Księgi Powtórzonego Prawa 18 mówiły o całej instytucji proroctwa Bożego, która osiągnęła punkt kulminacyjny w Jezusie Chrystusie. Dzieje Apostolskie 4 :22-23 identyfikują go jako ostatecznie proroka przepowiedzianego przez Mojżesza.

Ich proroctwa, prorocy i ich proroctwa. Bóg zidentyfikował swój lud Starego Testamentu jako tych, do których przyszło słowo Boże, ponieważ, cytuję, dawno temu, wiele razy i na wiele sposobów, Bóg przemawiał do naszych ojców przez proroków, Hebrajczyków 1:1. Przede wszystkim prorocy Boga przemawiali do teraźniejszości, przynosząc zmieniające życie przesłanie Boga swoim współczesnym.

Izajasz na przykład przede wszystkim przekazał orędzie o sądzie Bożym nad nieposłusznym Izraelem. Mniej liczne proroctwa Izajasza mówiły również o przyszłości, obiecany odkupicielu. Proroctwo zatem mówiło do teraźniejszości; nazywamy to opowiadaniem, a przyszłość przepowiadaniem.

Forth - przepowiadanie w teraźniejszości, przepowiadanie w przyszłości. Bóg przepowiedział, że potomkowie Abrahama będą niewolnikami przez 400 lat, okrąglą liczbę, w obcym narodzie i że Bóg osądzi naród, któremu służą, jako cytat, a potem wyjdą z wieloma dobrami, Genesis 15-14. Bóg wypełnił te słowa plagami przeciwko Egipcjom i wyzwoleniem swojego ludu z niewoli, Exodus 12.

Egipcjanie, zadowoleni z odejścia Izraelitów, wysłali ich w drogę ze złotem i srebrem, Wyjścia 12:35-36. Bóg przewidział, że z powodu buntu przeciwko niemu południowe królestwo Judy zostanie wzięte do niewoli przez Babilon na 70 lat. Jeremiasza 25:11.

Przewidział również, że Bóg zniszczy Babilon za jego grzechy, Jeremiasz 25:12. Te przepowiednie spełniły się, gdy Babilon pokonał Izraelitów i zabrał ich, 2 Królów 25:1-12. A gdy Babilon i jego król zostali obaleni, Daniel rozdział 5. Przepowiednie dotyczące Mesjasza.

Chcemy przyjrzeć się królewskiemu synowi Dawida, jeszcze raz spojrzeć na cierpiącego sługę Izajasza, syna człowieczego Daniela, a potem zakończymy. Nie tylko proroctwa, prorocy, proroctwa proroków i Mesjasz, ale lud Boży Starego Testamentu. Prorok wypowiedział przepowiednie o Mesjaszu.

Prorok mówił o przyszłym przyjściu obiecanego, Mesjasza, chociaż nie używali tego słowa zbyt często. Przeanalizujemy trzy główne tematy mesjańskie ze Starego Testamentu. Królewski syn Dawida, cierpiący sługa Izajasza, syn człowieczy Daniela.

Królewski syn Dawida. Pan odrzucił prośbę Dawida o zbudowanie mu domu i zamiast tego powiedział, że uczyni imię Dawida wielkim, da mu odpoczynek od wrogów i zbuduje mu dom, 2 Samuela 7 :9-11. Przez dom Bóg miał na myśli królewską dynastię pochodzącą od Dawida.

Bóg umieści jednego ze sług Dawida na tronie, zbuduje świątynię i Bóg, cytuję, ustanowi tron swojego królestwa na zawsze, bliski cytat. 2 Samuela 7:13, Psalm 89:3 i 4, Psalm 89:35 do 37. Bóg mówi o Salomonie, którego Bóg obiecał traktować jak swojego syna z niezachwianą miłością.

Pan zapewnił Dawida, cytuję, twój dom i twoje królestwo będą trwać przede mną na wieki, a twój tron będzie utwierdzony na wieki, 2 Samuela 7:16. To jest ustanowienie przymierza Dawidowego, o którym mówiliśmy wcześniej. Linia królów Dawida, którą ustanawia, kulminuje w panowaniu wielkiego syna Dawida, Jezusa Chrystusa.

Izajasz składa świadectwo o Mesjaszu jako dziedzicu dynastii Dawidowej. Izajasz 9:6 i 7. Albowiem dziecię nam się narodzi, syn będzie nam dany, a rządy spoczną na jego barkach. Będzie nazwany cudownym doradcą, potężnym Bogiem, wiecznym ojcem, księciem pokoju.

Panowanie będzie rozległe, a jego dobrobyt nigdy się nie skończy. Będzie panował na tronie Dawida i nad jego królestwem, aby je ustanowić i podtrzymać sprawiedliwością i prawością odtąd i na wieki. Gorliwość Pana Zastępów tego dokona.

Izajasz 9:6 i 7. Identyfikacja Mesjasza z jego ludem znajduje się w słowach dla nas i do nas w pierwszym wersie cytatu. Dla nas narodziło się nam dziecko, został nam dany syn. Ta myśl jest wzmocniona, gdy dowiadujemy się o roli obiecanego.

Będzie rządził ludem Bożym na wieki. Nowy Testament nie pozostawia wątpliwości co do tego, kto jest ostatecznym synem Dawida. Po tym, jak Gabriel mówi Maryi, że urodzi syna, któremu ma nadać imię Jezus, mówi, cytuję, będzie wielki i będzie nazwany synem Najwyższego, a Pan Bóg da mu tron jego ojca Dawida.

Będzie panował nad domem Jakuba na wieki, a Jego królestwu nie będzie końca. Łk 1,32-33. Syn Marii jest synem Bożym.

Nie tylko umrze za swój lud, ale będzie też panował nad nim na tronie Dawida na wieki. Hebrajski celebrytuje wielkość syna Bożego nad starotestamentowymi pośrednikami objawienia, zarówno prorokami, jak i aniołami. Jego zasiadanie po prawicy Boga w niebie jest jego koronacją.

Kiedy ojciec oświadcza, cytuję, jesteś moim synem, dziś stałem się twoim ojcem, lub znowu, będę jego ojcem, on będzie moim synem, cytując odpowiednio Psalm 2:7 i 2 Samuela 7:15. Tutaj, w języku przymierza Dawidowego, syn Boży zostaje koronowany na niebiańskiego króla nad swoim ludem. Jezus jest królewskim synem Boga Dawida par excellence i jako taki panuje teraz z nieba nad swoim ludem i będzie panował na wieki nad wszystkimi zmartwychwstałymi ludźmi Boga na nowej ziemi.

W ten sposób definiuje lud Boży jako tych, którzy zginają kolana przed Nim i wyznają Go jako Pana. Cierpiący sługa Izajasza. Drugim głównym tematem mesjańskim jest sługa Pana w Księdze Izajasza.

Sługa pojawia się w czterech pieśniach, z których ostatnia to Izajasz 52:13 do 53:12. Choć często niezauważane, upokorzenie sługi w treści pieśni jest ograniczone słowami jego wywyższenia na początku i na końcu. Będzie wielce wywyższony, 52-13, i otrzyma łupy od możnych.

Otrzyma łupy z potężnymi, Izajasz 53:12. To inclusio otacza słowa opisujące straszne cierpienie sługi. Sługa był bez grzechu, ponieważ Bóg nazywa go moim sprawiedliwym sługą, 53:11, i mówi, że nie dopuścił się przemocy i nie mówił oszustwa.

Oszustwo nie wyszło z jego ust, werset 9. Ponadto, odkupieńcze cierpienie sługi było dobrowolne, jak mówi prorok. Dobrowolnie poddał się śmierci i został skonfrontowany z buntownikami. Jednak poniósł grzech wielu i wstawił się za buntownikami, werset 12.

Izajasz maluje obrazy odkupienia cierpiącego sługi. On uratuje swój lud, dokonując substytucji. Został przebity z powodu naszego buntu.

On został przebity za nasze występki. On został zmiążdżony za nasze nieprawości. Na nim była kara, która przyniosła nam pokój, a jego ranami jesteśmy uzdrowieni.

Wszyscy, jak owce, zbłądziliśmy. Każdy z nas zwrócił się ku swojej drodze, a Pan włożył na niego nieprawość nas wszystkich. Sługa również dokonuje ofiary, prowadząc do usprawiedliwienia, wersety 10 i 11 z Izajasza 53.

A jednak Pan chciał go zmiążdżyć. Sprowadził na niego cierpienie. Gdy dusza jego złoży ofiarę za winę, ujrzy ofiarę swoją, przedłuży dni swoje, a wola Pańska spełni się w ręku jego.

Wiersz 11, z udręki duszy swojej ujrzy i nasyci się. Przez swoją wiedzę sprawiedliwy, mój sługa, wielu uzna za sprawiedliwych i poniesie ich nieprawości. Zwycięstwo.

W wersecie 10 ponownie ujrzy swoją ofiarę, przedłuży swoje dni, a wola Pana spełni się w jego ręku. Sprawiedliwy sługa Pana utożsamia się ze swoim ludem, ponieważ nie tylko dokonuje zadośćuczynienia za nich, ale w ich miejsce. Jego ofiara ratuje tych, którzy nie mogli uratować samych siebie, jak już czytaliśmy.

W rezultacie lud Boży Starego Testamentu można zidentyfikować jako tych, za których sługa Pana umarł, jako tych, za których dokonał zadośćuczynienia. Są to ludzie, których grzechy są odpuszczone z powodu zastępczego cierpienia sługi aż do śmierci. Czwarte wydanie Greckiego Nowego Testamentu United Bible Society wymienia siedem cytatów z Nowego Testamentu z Księgi Izajasza 52:15 do 53:12.

Oczywiste jest, że czwarta pieśń Izajasza o słudze wywarła znaczący wpływ na różnych pisarzy Nowego Testamentu, w tym Mateusza, Łukasza, Dzieje Apostolskie, Jana, Pawła i Piotra. Dzieje się tak, ponieważ cierpiący sługa, który pomógł zdefiniować lud Boży Starego Testamentu, był zbawicielem świata. Daniel, syn człowieczy, trzeci główny obraz mesjański pojawia się w Księdze Daniela.

Prorok miał wizję czterech przerażających bestii, które go przeraziły, Daniel 7 wersety 15 i 28, a później zrozumiał, że ta ostatnia, jak zrozumiał, przedstawiała czterech królów i ich królestwa. Daniel zapisuje scenę w niebiańskiej sali sądowej, w której przewodniczył Bóg, Przedwieczny. Pojawił się jako czysty, co sugeruje tron, co sugeruje, przepraszam, białe ubranie i włosy, czyli czystość, na tronie rydwanu; porównaj Ezechiela 1, jego obecność była symbolizowana przez tron i koła ognia, Daniel 7:9. Ogromna liczba sług przyczynia się do niebiańskiej sceny.

Etapy przedstawione w Księdze Daniela 7:10, gdy sąd zasiadał w sądzie i księgi zostały otwarte, werset 10. I Bóg zaczął sądzić zwierzęta, werset 11 i 12. Następnie dochodzimy do sedna naszego obecnego zainteresowania.

Daniel opowiada w Księdze Daniela 7:13 i 14. I widziałem w widzeniach nocnych, oto z obłokami nieba przybył ktoś podobny do syna człowieczego, i przyszedł do Przedwiecznego, i został przedstawiony przed Nim, i dano mu władzę i chwałę w królestwie, aby wszystkie ludy, narody i języki służyły mu. Jego władza jest królestwem wiecznym, władzą wieczną, która nie przeminie, a jego królestwo nie będzie zniszczone.

Kim jest ten, który jest podobny do syna człowieczego? Imię wskazuje na człowieka i przypomina, że ludzkość została stworzona na obraz Boga w Księdze Rodzaju 1:26, 27. Ale obłoki, na których przychodzi syn człowieczy, oznaczają obecność Boga, jak to często bywa w Piśmie Świętym. Ponadto syn człowieczy przychodzi przed Przedwiecznego, a Bóg daje synowi człowieczemu panowanie i chwałę w królestwie, aby wszyscy ludzie wszędzie i w każdym języku mogli mu służyć.

Daniel 7:13, 14. Otrzymanie przez Niego władzy, honoru i panowania ponownie przypomina nam Adama z Księgi Rodzaju 1:28. Niemniej jednak chmury oznaczają boską godność.

Wstęp do obecności Boga i powszechne panowanie wskazują na ludzką postać jednego, jak syna człowieczego, który jest również boski. Orędzie Daniela jest tajemnicze i tylko przyjście tego syna człowieczego zostanie w pełni oświetlone. Daniel jest zaniepokojony i przyznaje się do własnej konsternacji co do znaczenia swojej wizji i szuka pomocy w jej interpretacji.

Pomaga nam w poszukiwaniach, gdy pisze: ale święci Najwyższego otrzymają królestwo i posiądą królestwo na wieki, na wieki wieków. Daniel 7:18. Tutaj ktoś podobny do syna człowieczego jest utożsamiany ze świętymi Boga, Jego ludem.

Syn Człowieczy wydaje się mieć zarówno odniesienie indywidualne, jak i korporacyjne, podobnie jak bestia reprezentująca zarówno królów, jak i ich królestwa. Prorok rozmyśla więcej o bestiach, ale nasza uwaga nie dotyczy tych szczegółów, ale starożytnych, ale tego, kiedy przybył starożytny dni i sąd został wydany na korzyść świętych Najwyższego. Bo nadszedł czas i święci wzięli w posiadanie królestwo, werset 22.

Bóg walczy o swój lud i chociaż cierpią oni straty, prowadzi ich w triumfie nad bestiami. Dzieje się tak nawet wtedy, gdy czwarta bestia pożera, cytuję, całą ziemię i ją miażdży, werset 23. A jeden król sprzeciwia się Bogu i uciska jego lud, werset 24, 25.

Daniel jest wyczerpany, gdy przekazuje swoje ostateczne objawienie w tej sprawie w wersetach 26 i 27. Ale sąd zasiądzie na sądzie, a jego władza zostanie zabrana, czwarta bestia, aby zostać strawiona i zniszczona do końca. A królestwo i władza, i wielkość królestw pod całym niebem zostaną dane ludowi świętych Najwyższego .

Jego królestwo będzie królestwem wiecznym, a wszystkie mocarstwa będą mu służyć i być mu posłuszne. Ponownie, zbiorowe i pojedyncze. Joyce Baldwin, wspaniała komentatorka Starego Testamentu, sądzę, że jest teraz z Panem, trafnie ocenia tę sytuację, cytuję, werset 27, interpretacja wersetu 14, sugeruje identyfikację między ludem świętych a kimś podobnym do syna człowieczego i dlatego musi być obecna w każdej próbie dotarcia do znaczenia tych tytułów, bliski cytat.

Baldwin napisała komentarz do Daniela, komentarz Tyndale'a do Starego Testamentu do Daniela. Jest bardzo jasny i pomocny, jak wszystkie jej prace. Pozostaje tajemnica, a wszystkie szczegóły nie są jasne, przynajmniej dla mnie, ale podstawowe przesłanie Daniela wydaje się dostrzegalne.

Ten, który jest podobny do syna człowieczego, jest bosko-ludzką postacią, która reprezentuje lud Boży w jego zwycięstwie nad złymi mocami ziemi. Tylko przyjście Jezusa Chrystusa, nowotestamentowego syna człowieczego, łączy wątki. Zanim Daniel napisał, Stary Testament mówił o synu człowieczym w kategoriach kruchego, śmiertelnego człowieczeństwa.

Czym jest człowiek, że o nim pamiętasz? Synem człowieczym, że się nim zajmujesz, Księga Powtórzonego Prawa 8 :4. Psalm 8 jest odbiciem czci i panowania nadanego naszym pierwszym rodzicom, stworzeniu, jak opisano w Księdze Rodzaju 1. Z kolei użycie przez Daniela słowa syn człowieczy nawiązuje do Psalmu 8 i Księgi Rodzaju 1, ale dodaje do tego ludzkiego odniesienia boskie cechy. Kiedy przychodzi Jezus,

najczęściej odnosi się do siebie jako do syna człowieczego, zawsze w trzeciej osobie, wprawiając słuchaczy w zakłopotanie. Jezus jest Danielowym synem człowieczym, prawdziwym człowiekiem i Bogiem jednocześnie dzięki swojemu wcieleniu.

Ponadto, ponieważ użycie Daniela wskazuje na to, że syn człowieczy jest zarówno jednostką, jak i wspólnotą ludu Bożego, Jezus jest przedstawicielem swojego ludu. Kocha lud Boży i umiera w jego miejsce. W ten sposób odkupuje go i buduje swój kościół, Mateusz 16:18. Daniel wskazuje nam kierunek utożsamiania się syna człowieczego z ludem Bożym, a Jezus wyraźnie ukazuje tę relację poprzez swoje życie, śmierć i zmartwychwstanie.

Ludzie Boga to ludzie Pana Jezusa Chrystusa, który ich umiłował i oddał za nich samego siebie, na zawsze oznaczając ich jako swoich. Wniosek. Wniosek.

Po podsumowaniu starotestamentowych proroków i ich prorostw, badamy trzy starotestamentowe obrazy obiecanego Odkupiciela. Królewski syn Dawida, sługa Pana Izajasza i syn człowieczy Daniela. Nasze rozważania na temat ludu Bożego, prorostw i Mesjasza są dobrym miejscem, aby zakończyć nasze badanie ludu Bożego w Starym Testamencie.

Stanowi również pomost do naszych studiów nad ludem Bożym w Nowym Testamencie, ponieważ to, co czyni go nowym, to przyjście obiecanego, jego wcielenie jako Jezusa z Nazaretu, aby zbawić swój lud od jego grzechów. W naszym następnym wykładzie zaczniemy rozważać historyczną teologię kościoła.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doktryny Kościoła i Rzeczy Ostateczne. To jest sesja 6, Lud Boży w Starym Testamencie, Zadośćuczynienie, Kult, Ziemia, Proroctwo i Mesjasz.